

HÁKON ZÍSKAL NORSKÝ TRŮN. TEĎ SI HO MUSÍ UDRŽET

HOSTINA KRKAVCŮ

SÁGA O HÁKONOVĚ, KNIHA DRUHÁ

ERIC SCHUMACHER

HOSTINA
KRKAVCŮ

RAVEN'S FEAST

Copyright © 2004-2022 Eric Schumacher

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ondřej Frühbauer, 2023

Cover © David Brzozowski, BlueSpark Studios, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3127-5 (pdf)

ERIC SCHUMACHER

HOSTINA
KRKAVCŮ

SÁGA O HÁKONOVĚ, KNIHA DRUHÁ

Přeložil Ondřej Frühbauer

FOBOS

OBSAH

ČÁST PRVNÍ

1

2

3

4

5

6

ČÁST DRUHÁ

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

ČÁST TŘETÍ

22

23

24

25

26

27

Epilog
Historické poznámky
Slovníček pojmů
Poděkování
Poznámka k překladu

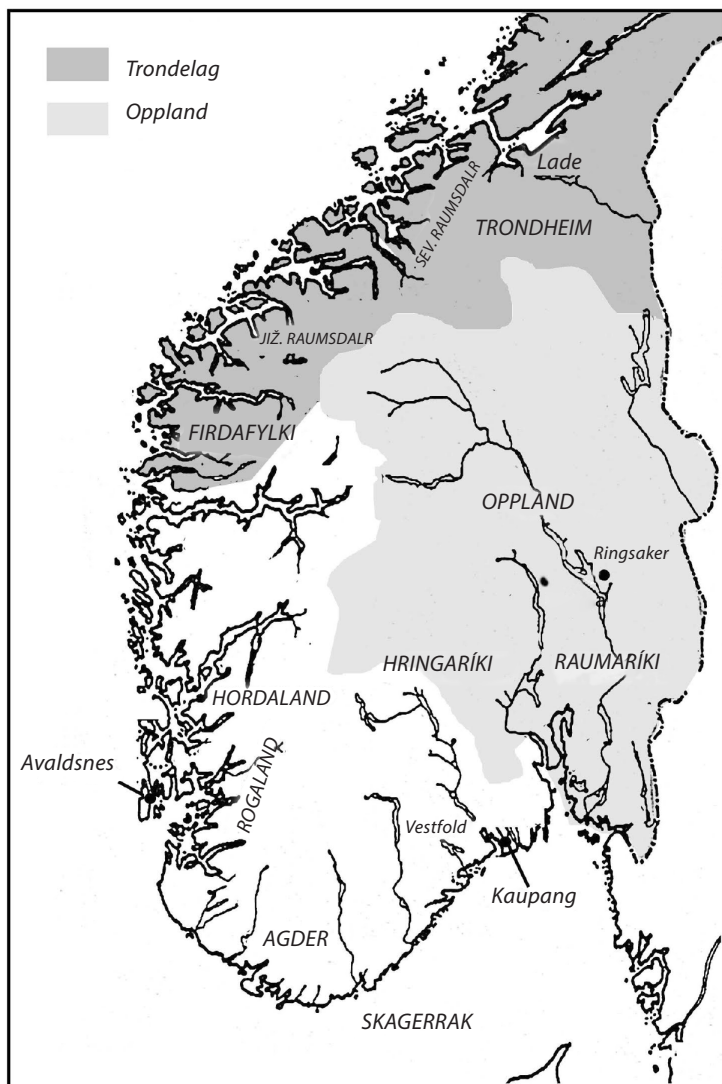
*Věnováno Marii, Aidanovi,
Lily a celému zbytku rodiny za vaši lásku,
trpělivost a podporu.*

ŘÍŠE ANGLŮ kolem roku 900

NORSKÁ ŘÍŠE kolem roku 900

ČÁST PRVNÍ

Ódinovi sytí ptáci
poranili je svými drápy.
Krkavci maso z nich rvali,
svou chtivost ukojili.

PÍSEŇ O HÁKONOVĚ (HÁKONARDRÁPA)

1

Vík, léta Páně 935, časné léto

Hákon klesl na kolena čelem k širokému kmeni javoru a sevřel v pěsti křížek, který mu visel na krku.

Zavřel oči, které jej únavou pálily, a pokusil se vyvolat z hlubin vzpomínek modlitby, jimž se naučil u dvora svého pěstouna, křesťanského krále Ethelstana. Svatá slova však nepřicházela. Namísto nich se mu do mysli draly obrazy, které si nepřál a nikterak je nevítal. Erik, třímající zkrvavenou válečnou sekeru. Brunátný Gunnar, který s posledním bojovým výkřikem na rtech stál chlapce, jenž jej právě proklál kopím. Záblesk ostří Ívarova nože na Aelfwinině hrdle, krůpěje temné krve, dopadající na ruce vraha. Obrazy se střídaly, podobné jedovaté záplavě, kterou nezastaví žádná hráz. Hákon rychle otevřel zarudlé oči, aby je odehnal.

Už třetí den – od bitvy proti Erikovi – soužila taková zjevení jeho mladou mysl. Vkrádala se ve chvílích odpočinku jako nenasytní lupiči, kteří připravují jeho srdce i o poslední kousek klidu a míru. Stále je měl před očima, ať toužil po oddychu, nebo spal, či spínal ruce k modlitbě. Mrazivé vidiny byly někdy hrůzné, jindy méně, vždy však působily nesmírně živě. Bojovat s nimi bylo ale stejně obtížné jako potýkat se mečem s mračny mlhy.

„Měl jsi velké štěstí, chlapče, a přece si naříkáš?“

Hákon sebou trhl a jeho ruka samovolně hmatla po rukojeti saxu, avšak muž, který za ním stál, byl Egil Vlněná suknice, starý velitel jeho vlastní stráže. Kdysi slavný válečník ve vojsku Hákonova otce Haralda sloužil nyní mladému králi – a jako jediný z jeho mužů se mu odvažoval říkat „chlapče“. Obvykle bylo to slovo v jeho ústech znamením náklonnosti, pokud se ovšem rozhovor netýkal Hákonovy víry v Krista, jako v zrovna v tomto případě.

Egil pokynul bradou ke křížku v Hákonově dlani a mezi bílými vlasy na jeho hlavě prosvítló holé temeno. „Bitevní pole náleží Ódinovi, ne tvému Bílému Kristu.“

Hákon se zamračil. Rozepře ohledně víry a Egilův posměch jej už začínaly unavovat. „To můžeš Kristu vysvětlit, až před ním staneš v den posledního soudu, Egile.“

Egil si odfrkl a začal hovořit o něčem jiném. „Nepřítel se dal do pohybu.“

Hákon vstal. Ačkoliv zažil jen patnáct nebo šestnáct zim – sám si nebyl jistý, kolik – měl pocit, jako by jeho tělo bylo o mnoho starší. Z bitvy se svým bratrem Erikem si odnesl četné šrámy a modřiny a pochod k pobřeží, který následoval, mu vysál z údů veškerou zbývající sílu. Únava se hlásila na každém kroku i v této chvíli, kdy následoval Egila po lesní stezce směrem k nepřátelskému táboru.

Na kraji lesa Egil přiklekl a Hákon se svezl vedle něj. Tábor ležel na dostřel šípu od nich, jen pár kroků od písčitého mořského pobřeží. Tábořiště samo bylo jen narychlo zbudované. Sloužilo pouze druhořadým bojovníkům zadního voje, kteří měli za úkol hlídat zpola vytažené lodě, o jejichž trupy se rozbíjel příboj. Za ochranným dřevěným hrazením se cizí válečníci pachtili při skládání stanů a rovnání nejrůznějších věcí do truhlic, které se ukládaly do lodí. Táborové ženy jim pomáhaly s tříděním a balením zásob.

Hákon sledoval nepřátele chladným zrakem. Věděl, co je čeká, necítil však ani stín lítosti. Ztráta Aelfwin zatvrdila jeho srdce, takže v něm nezbylo místo pro soucit. Svým mužům navíc nedopřál odpočinek a hnal je až sem, proto jim nemohl odepřít právoplatnou kořist vítězů – zbraně, zbroje a náramky nepřátelských válečníků. A navíc nehodlal dovolit těmto cizím bojovníkům, aby odrazili s loďmi od břehu a ponechali si je – zejména ne veliký drakar jménem *Dreki* neboli *Drak*, který kdysi patřil jeho otci. Ani na takovou vzdálenost Hákonovi neušlo, jak vysoké má boky a jak se ladná příď Draka tyčí nad ostatními langskipy, spočívajícími vedle něj.

„Měli bychom udeřit bez váhání, dokud tam pobíhají jako mravenci před deštěm,“ zavrčel Egil.

„Správně,“ přisvědčil Hákon. „Ať se muži připraví.“

Egil se zašklebil jako vlk a vytratil se, aby donesl zprávu ostatním válečníkům, včetně Hákonových spojenců, jarla Sigurda a jarla Toreho.

Poznenáhlu se začali kolem Hákona objevovat jeho bojovníci, vynořili se z houští a stanuli mladému králi po levici i po pravici. V rukách třímali zbraně, drželi je však při zemi. Žádný z nich neměl na hlavě přilbu a nevzali si ani kovové zbroje, neboť i ten nejslabší zvuk či odlesk světla by je mohl prozradit. Nepřátelští bojovníci se v tábořišti věnovali svým úkolům, chystali se k odplutí a o nebezpečí, které jim viselo nad hlavou jako bouřkový mrak, neměli ani tušení.

Hákon tasil z pochvy sax a sevřel v pěsti jeho kožený jílec. Sax měl kratší čepel než jeho slavný meč, který pojmenoval Pojídač kamene, proto se lépe hodil k boji ve stísněném prostoru štítové hradby. Mladý král opatrně prostrčil levici koženými popruhy štítu; když se houževnaté dřevo přitisklo na jeho potlučené předloktí, bolestí sebou trhl. Potom zvolna vydechl a v duchu se hotovil k nadcházejícímu krveprolití.

„Střílejte!“ zazněl z křoví za jeho zády Egilův povel.

Šípy zlověstně zasykly vzduchem, vzlétly jako dravci, směřující neodvratně ke kořisti. V táboře se tři bojovníci zhroutili k zemi a další dva zavylí bolestí a hmatali po dřících šípů, které jim trčely z údů. Mír časného rána prořaly zoufalé výkřiky i nazlobené volání vyrušených mořských racků.

Hákon vyrazil z podrostu a nad hlavou mu přelétlo další hejno šípů, které skosily ještě více mužů než první výstřely. Mladík sevřel rukojeť štítu, napřáhl krátký meč a rozběhl se jako jelen; celé tělo měl potlučené, bojový zápal ale zahnal bolest a Hákonův válečný pokřik se smísil s dychtivým řevem bratří ve zbrani, kteří s ním útočili po jeho boku. Tóralf, dobrý přítel mladého krále, převal těžkou sekerou lano, které poutalo obě křídla brány, Hákon je doširoka rozkopl a vrazil do tábora. Hned pozdvihl štít, protože věděl, že nepřítel jej náležitě uvítají. A nemýlil se. O okraj štítu se mu odrazil šíp a zabodl se do hlíny přímo u mladíkových nohou; vzápětí přilétlo kopí, které třešklelo o kovovou puklici ve středu štítu a zabodlo se do dřeva; Hákonovým předloktím projel zášleh bolesti. Mladý král srazil ratiště kopí k zemi a řtil se dál.

„*Skjaldborg!*“ vzkřikl, aby jej všichni jeho muži slyšeli.

Ti hned přispěchali a s nacvičenou dovedností srazili štíty tak, že se překrývaly. Po jeho pravici stanul Egil, po levici Hákonův obrovitý přítel Tóralf. Za nimi se hotovila k boji druhá řada mužů se štíty, meči a sekera-mi. Napravo od Hákona postupoval jarl Sigurd se svými válečníky, nalevo jarl Tore. Nepřátelé se seběhli kolem náčelníka, hrozivě vyhlízejícího muže s býčí šíjí, který třímal jen meč a štít, a nechránil se ani přilbou, ani zbrojí. I oni srazili štíty, ale tváří v tvář Hákonovu vojsku jich byl jen politováníhodný hlouček. Odvaha jim však nechyběla – udeřili zbraněmi o štíty a vyzývali Hákonovy muže, ať se jen odváží blíž a okusí jejich čepele.

„Vpřed!“ křikl Hákon.

Jeho bojovníci postupovali se štíty pevně semknutými a zbraněmi připravenými. Nepřátelé o několik kroků ustoupili, překvapivě však i oni dokázali udržet tvar. Táborové ženštiny se poplašeně rozběhly na všechny strany jako krysy v hořící síni. Některé zamířily k lodím, jiné hledaly záchranu mezi stromy. Hákon ani jeho muži si jich nevšimli, neboť nesměli podcenit protivníka.

„Rychleji!“ rozkázal Hákon. Nesměl dopustit, aby se dostali k lodím – budou to přece jeho lodě, a pokud by se bojovalo na jejich palubách, snadno by mohly přijít k úhoně.

Hákonovi muži se dali do běhu a snažili se ze všech sil udržet štíty u sebe. Nepřítel pokračoval v ústupu. Několik méně zkušených bojovníků ztratilo odvahu, opustilo své druhy a rozběhlo se k lodím. Jejich velitel je hlasitě proklínal a na ostatní řval, ať se drží v řadě. Rozhodně se nebál smrti, a třebaže proti němu stála zdrcující přesila, dokázal ve svých mužích vzbudit bojového ducha a odhodlání.

Obě vojska se střetla s ohlušujícím třeskem, který zazněl nad pobřežím jako hromobití. Před Hákonem stanul první nepřítel, hoch s tváří dosud bez vousů. Po bitvě si mladý král vybavil, že se chlapci v očích zračil strach, v záru boje však takové věci nevnímal. Záleželo jen na přežití a vítězství. Proto Hákon rychle bodl přes okraj štítu. Jeho čepel něco zasáhla, nebylo však zřejmé, co vlastně, neboť kolem zavládla strašlivá vřava. Mladý král se opět napřáhl a právě v té chvíli mu kolem ramene projel hrot kopí.

Z druhé strany zasvištěla sekeru, kterou zadržel okrajem štítu, tak, že se za něj zachytila. Hákon prudce trhl štítem vzad a zbavil muže se sekerou rovnováhy; v téže chvíli jej Egil sekl přes stehno. Muž zakolísal a Tóralf jej ťal sekerou do hrdla. Válečník se jim zhroutil mrtev k nohám.

Hákon překročil jeho tělo, znovu srazil svůj štít s Tóralfovým a pokračoval v postupu. Po jeho boku Egil s výkřikem rozpoltil dalšímu nepříteli lebku nechráněnou přílbou.

Tu se zdvihl vítězný pokřik a Hákon se odvážil rychle rozhlédnout. Nepřátelský velitel právě padl a s ním i jeho praporec. Štítová hradba protivníků se rozpadla, neboť zbývající muži opustili řadu a dali se na útěk. Hákonovi muži se za nimi rozběhli a sekali a bodali nešťastné prchající do zad, ať se brodili vodou, nebo se snažili vyšplhat na boky lodí. Posledních několik odvážlivců z řad nepřátel sice dokázalo opět vztyčit praporec a kolem něj se srdnatě bili, záhy však do jednoho padli, Hákonovi bojovníci je požali jako obilí. Potom udeřili na loď, aby se jich zmocnili, a pobili všechny, kteří jim hodlali bránit; rozsekali několik zbývajících mužů i četné ženy, které se jim odvážně postavily. Hákonových válečníků se totiž zmocnila rudá zuřivost a nic je nemohlo zastavit, dokud nevytekla poslední kapka krve. Nato se zmocnili žen, které přežily.

Hákon chvíli pozoroval dění na palubách, potom se odvrátil. Za ním zněly výkřiky pobíjených i nářek žen, s nimiž se jeho muži obveselovali, ať se jim to líbilo, nebo ne. Mladý král však zatvrdil svou mysl; zatoužil ze sebe smýt krev, jež mu ulpěla na kůži, a zhluboka se nadechnout čistého vzduchu, který by nebyl prosáklý pachem smrti.

Odhodil na zem posekaný štít, poklekl na drobné oblázky u mořského pobřeží a ponořil dlaně do chladivé vody. Nato si vydrhl ruce a omyl špínu i krev ze své tváře i jemných mladistvých vousků, které mu rašily na bradě. S jakousi vzdálenou neúčastí si uvědomil, že toto byla první bitva, která jej nepřiměla vyzvrátit, co předtím snědl. Nedokázal však říci, zda to má přičíst své větší vyspělosti, nebo spíš bezcitnosti – a ani si to nepřál vědět.

Když se umyl a osvěžil, zahleděl se na svůj zčernalý odraz mezi slabými vlnkami narážejícími do břehu. Viděl své ledově modré oči, dlouhý nos a kadeře barvy zralé pšenice. Muži říkali, že v Hákonově tváři se navrátila

podoba jeho zesnulého otce, krále Haralda. Mladý král však nevěděl, zda je na tom něco pravdy. Otce nepoznal jinak než jako bělovlasého starce s očima zarudlýma věkem, jehož přízvisko „Krásnovlas“ bylo jen smutnou připomínkou šťastnějších let.

Hákon cítil, jak se mu vrací klid. Obrátil zraky k lodím. Když nalezl tu, kterou hledal, pomalu, uctivě se k ní vydal a nevíšmavě míjel mrtvá těla visící přes její obrubnice i ta, která se vznášela v příboji. *Drak* dostal jméno podle hadí hlavy, kterou námořníci před bitvou vztyčovali na přídi, i podle hladkých, protáhlých tvarů jeho dubového trupu. Na každé straně mohlo usednout čtyřiatřicet veslařů a na příďové i záďové palubě bylo místo pro další muže. Byla to jedna z největších a nejobdivuhodnějších lodí, jaké se plavily po mořích Severu – a nyní náležela jemu. Hákon se brodil příbojem až k trupu. Když stanul u lodi a její příď se nad ním tyčila, přejel dlaní po ozdobných řezbách, které ji krášlily; propletené hadovité vzory připomínaly život a skutky Hákonova slavného otce.

„Rád tě opět vidím, starý příteli,“ zašeptal Hákon a s bodnutím u srdce si vzpomněl, jak král Harald vždy odploval na palubě *Draka* do nějaké vzdálené země či do bitvy a jeho, svého syna, nechal na břehu s pouhou jiskřičkou naděje, že jednoho dne by snad i on mohl vyrazit ve šlépějích svého otce. A teď byl *Drak* jeho. Hákon se při tom pomyšlení pousmál, jeho radost měla však krátké trvání, protože na břehu uslyšel pod čísi nohou zaskřípat oblázky. Otočil se a spatřil Egila, stál těsně u vody a bílý vous i vlněnou suknicí, která mu dala přízvisko, měl poskvrněné krví i vnitřnostmi padlých nepřátel.

„Hotovo,“ pronesl Egil prostě. V pozadí za ním se bojovníci vrhli na mrtvé, aby je obrali o zbraně i cennosti.

Hákon přikývl. „Dohlédni, aby byla kořist rozdělena spravedlivě. A ať je o naše mrtvé i raněné dobře postaráno. Potom svolaj jarly, máme mnoho o čem hovořit.“

Egil přikývl a obrátil se k odchodu.

„A ještě něco,“ zavolal za ním Hákon. „Umyj se.“

Později toho rána usedl Hákon se svými válečnými vůdci – s jarly Sigurdem, Torem, se svými synovci Gudródem a Trygvim a s Egilem –, aby se poradili. Uprostřed jejich kruhu praskal malý ohýnek, neboť den sice přinesl na pobřeží své světlo, ale slunce nebylo s to prorazit hradbu mraků.

„Dnes jsme dobyli velikého vítězství!“ začal Sigurd halasně, jak měl ve zvyku. Mocným tělem i dlouhým, kaštanově hnědým vlasem i voussem připomínal Hákonovi medvěda. Jarl vládl dalekému severnímu kraji zvanému Trondelag, který jeho otci daroval Hákonův otec. Sigurd byl rovněž Hákonův nejbližší poradce; to z jeho hlavy vzešel úradek, který Hákona přivedl zpět z říše Anglů, aby se utkal s Erikem. „Měli bychom bohům poděkovat řádnou obětí, co říkáš, Hákone?“ Svá slova doprovodil mrknutím, aby bylo zřejmé, že si jen dobírá křesťanskou víru svého přítele; Hákon však neměl náladu na takové šprýmy a mlčel. Opodál se rackové v celém hejnu vrhli na mrtvé, jako by byli sami vojskem, které útočí na nepřítel, a počali trhat jejich těla ostrými zobáky. Ten pohled a zvuky, které jej provázely, Hákona znechutily.

Trygvi se poškrábal ve svém neupraveném hnědém vousu a zdálo se, že ze zacuchaných pramenů cosi vylovil. „Dnešní střet nazýváš velkým vítězstvím, Sigurde? V porovnání s bitvou proti Erikovi šlo jen o drobnou šarvátku!“ Chvilí zkoumal svůj úlovek a pak jej cvrnkl do ohně.

„Jen jsem žertoval,“ objasnil mu Sigurd a potrásal hlavou nad Trygvioho zanedbností.

Trygvi byl synem Hákonova staršího polorodého bratra Olafa, unáhleného muže, který podcenil Erika a zaplatil za to životem. Trygvi naneštěstí zdědil po otci sklon k nerozvážnosti a jeho jazyk a paže často jednaly dřív než hlava. Díky tomu byl výtečný bojovník a vedle koho stanul ve štítové hradbě, ten mohl mluvit o štěstí; nebylo ale snadné přimět jej k rozumu. Nyní však promluvil Trygvi pravdivě. Bitva s Hákonovým bratrem Erikem řečeným Krvavá sekera a jeho vojskem složeným z obyvatel západních zemí a Dánů byla tvrdší. Erik měl přesilu, a třebaže jeho muži museli útočit do svahu, nakonec štítovou hradbu Hákonova menšího vojska prorazili. Až příchod jarla Toreho, který se na bojišti objevil doslova v poslední chvíli, zvrátil průběh bitvy a vzal Erikovi vítězství.

Hákon na jarla pohlédl. Stejně jako se Sigurdem, Gudródem a Trygvim jej i s Torem poutal příbuzenský svazek. Jeho ženou byla totiž Hákonova starší nevlastní sestra Alov, což z jarla Toreho činilo Hákonova švagra – podivná představa, vzhledem k tomu, kolik let je dělilo. Týden, který právě minul, si vyžádal tvrdou daň na každém z mužů, nejhůře však dopadl právě na Toreho, jehož mládí dávno minulo a jarlův zacuchaný šedý vous i vlas, pokleslá ramena a zarudlé oči svědčily o obtížích, s jakými se musel potýkat, aby dokázal vybojovat dvě bitvy tak krátce po sobě. Tore zachytil Hákonův pohled a znaveně se usmál. Přitom se napjala jizva na jeho hrdle, důsledek zranění, které utřzil před mnoha zimami; tato rána mu tolik ztěžovala mluvení, že dával přednost mlčení a jen tu a tam utrousil několik dobře volených slov – tím si vysloužil přízvisko Tore Mlčenlivý.

„Nesejde na tom, zda šlo o bitvu nebo o šarvátku,“ vložil se do hovoru Hákon. „Důležité je, že všichni muži bojovali, jak se patří. Čeká nás však ještě spousta práce. Dnes jsme ukořistili lodě mého bratra – teď se musíme zmocnit jeho bohatství.“

Ti, kdo seděli u ohně, pohlédli jeden na druhého. „Co navrhuješ?“ otázal se Egil a prohlížel si stříbrný náramek, který patřil k jeho dnešní kořisti.

„Mám za to, že nejlépe učiníme, když obsadíme Kaupang v kraji Skíringssalr.“ Na ta slova upřeli všichni zraky na Hákona.

Před dávnými časy vztyčil Hákonův děd Halfdan Černý ve Vestfoldu poblíž pohřebních mohyl svých předků velikou, slavnou síň. Dal jí jméno Skíringssalr, Zářící síň. Zanedlouho vzniklo v blízké zátocě tržiště, neboli *kaupang*. Ze všech sídel na Severu se tento *kaupang* nejvíce podobal obchodním městským střediskům a málo záleželo na tom, že byl mnohem menší než Hedeby v říši Dánů či Birka v zemi Sveů. Celý kraj i síň nakonec zdědil další z Hákonových nevlastních bratrů, Björn řečený Kupec, který tržiště přestavěl a zbudoval z něj malé město; původní označení kaupang se záhy změnilo ve jméno.

Erik Krvavá sekera však svému bratru Björnovi toto bohaté město nesmírně záviděl, a jakmile se chopil moci, Björna zabil a místodržícím v Kaupangu učinil jednoho ze svých mužů, Dána jménem Ragnvald.

Otec tohoto Ragnvalda byl v Jutsku vcelku známý a jeho slovo mělo prý váhu u samotného dánského krále Gorma. Mnozí z mužů se nad tímto Erikovým rozhodnutím mračili, ukázalo se však, že šlo o jeden z jeho nejmoudřejších činů. Napravil pošramocené vztahy s Dány a nádavkem přivedl do města mnoho dánských kupců, díky nimž se do Erikových truhlic sypalo mnohem víc zlata a stříbra než dřív.

Hákon se zahleděl na Gudróa a Trygvioho. „Nadešla chvíle, kdy si zemi, které vládli vaši otcové, vezmeme zpět.“

„Nic by mi neudělalo větší radost,“ odvětil Gudród za oba dva. V porovnání s Trygvim byl hubenější, vyšší, avšak útlejších údů; rovné světlé vlasy nosil svázané do culíku. Ten mu teď splýval přes tvář a zakrýval zranění na čele, které si odnesl z bitvy s Erikem. I Gudród byl starší než Hákon – stejně jako Trygvi –, na rozdíl od Trygvioho se však mohl chlubit nevšední bystrostí a pracovitostí.

Sigurd si poposedl, naklonil se k nim a prohrábl si kaštanově hnědé vousy. „Jestli zabijeme Ragnvalda, mohou se proti nám obrátit Dánové.“

„Raději se utkám se všemi Dány pod sluncem, než aby se Ragnvald dál rozvaloval v síni Halfdana Černého!“ zvolal Trygvi hněvivě. „Je to naše země a Kaupang patří nám.“

„Souhlasím, že dobytí Skíringssalru nám může ze strany Dánů přivodit leccjakou potíže, zároveň jsem ale přesvědčen, že tam nesmíme nechat vládnout muže věrného Erikovi. Měli bychom udeřit rychle, tak snad zastihneme Ragnvalda nepřipraveného.“ Hákon upřel na muže, kteří s ním seděli u ohně, chladný pohled. „Mnoho jsem po vás žádal v těchto dnech a žádám ještě víc. Potřebuji váš um i vaše meče ještě v jedné bitvě. Půjdete se mnou?“

„Půjdeme,“ odvětili jednohlasně Gudród s Trygvim.

Sigurd přikývl. „Řekl bych, že pro jednu bitvu navíc se mrzet nebudu.“

Egil pokrčil rameny. „Můj meč ti patří nastálo, Hákone. Půjdu tam, kam půjdeš ty.“

Nato se oči všech obrátily k jarlovi Toremu, který hleděl upřeně do plamenů. „Položím tvou otázku svým mužům,“ odpověděl jarl chrčivým hlasem. Jizva po dávném zranění mu svírala hrdlo jako oprátka a šedovlasý

náčelník platil za každé slovo, které pronesl námahou i bolestí. „Těm, kdo si budou přát bojovat po tvém boku, nebudu bránit. Já sám se ale boje nezúčastním. Musím ponechat také trochu slávy vám, sotva ochmýřeným mladíkům – já už jsem si jí dobyl dost.“

Hákon se pousmál jarlově pyšné odpovědi a poplácal Toreho po rameni. „Rozumím, příteli, a cením si tvé velkorysosti.“

Potom se obrátil k ostatním. „Vyplujeme za úsvitu. Egile, vezmi Trygvioho a Gudróda a společně prohlédněte lodě. Hádám, že máme dostatek mužů, abychom jich dostali na vodu deset, proto vyberte ty nejlepší a zkontrolujte, zda jsou připravené k plavbě.“

„A co ty další?“ namítl Egil. „Zbyde tu dalších deset dobrých lodí. Nemůžeme je tu nechat, aby se jich zmocnil nějaký vandrák nebo námořní lupič!“ Hákon uznal, že Egil mluví moudře. Postavit dobrou loď trvá mnohdy celé roky a stojí to hromadu stříbra. Navíc bylo možno doufat, že se Hákonovo vojsko ještě víc rozroste, a bude proto potřebovat ještě víc lodí. Pokud by je však chtěl bezpečně odvézt, musel by postrádat víc mužů, než si mohl dovolit – a rovněž času neměl nazbyt, protože si přál plout do Kaupangu co nejrychleji.

„To ponechte mně,“ vložil se do hovoru Tore. „Východně odsud čekají mé vlastní lodě a tyto zde se k nim mohou připojit. S celým loďstvem pak zamířím do Kaupangu,“ pronesl jarl a odkašlal si, jak jej trápil poraněný krk. „Jen mi ohřejte pivo, nejspíš budu muset až příliš často spílat veslovodům a jistě mi vyprahne v hrdle.“

„Tak ujednáno,“ souhlasil Hákon. „Až jarl Tore dopluje s druhou polovinou loďstva, rozdělíme si lodě rovným dílem.“ Muži se uznale zazubili, protože Hákonovo rozhodnutí bylo projevem velké štědrosti. Mladý král jim však pokynul, aby se dali do práce. „Teď neztrácejme čas.“

S Hákonem zůstali u ohně jen Tore a Sigurd. Všichni seděli mlčky, pohrouženi ve vlastních myšlenkách. Tore si hřál ruce u plamenů a Sigurd postrkoval klackem žhnoucí uhlíky. Hákon si podrbal světlé chmýří, které mu rašilo na bradě, a čekal, až starší muži promluví. Znal je už dost dobře, proto poznal, že se jim něco honí hlavou. Nakonec nesnesl déle jejich mlčení a zeptal se: „Chcete mi ještě něco říci?“

Sigurd k němu vzhlédl zpod hustého obočí. „Tvé vítězství nad Erikem je pouhý začátek, Hákone. Až se roznese novina o jeho porážce, vyrojí se zástupy mužů, kteří budou přesvědčeni, že právě oni by měli usednout na jeho uprázdněný stolec. Všichni se proto musí dozvědět, že to ty jsi vítězem nad Erikem a že jsi silný král. Jarl Tore s námi nepůjde bojovat do Kaupangu, ať proto s mocným loďstvem pluje západní cestou a všude šíří slovo o Erikově zkáze a tvých velkých činech.“

„Toho se ujmu s velkou ochotou,“ zamručel Tore.

„Není zvláštní, že příběh o mém vítězství bude vyprávět muž, který nese přízvisko Mlčenlivý?“ usmál se Hákon a mrkl na svého příbuzného, aby dal jasně najevo, že šlo o žert.

„Předtím, než mě řádovali do hrdla,“ ukázal Tore na šerednou jizvu, „duněl můj hlas údolím jako Thórovy hromy.“

Sigurd obrátil oči v sloup. „Spíš než tvá ústa tak hřměl tvůj opačný konec, starý příteli.“

Hákon se rozesmál. „Jsme tedy domluveni. Ty, Tore, přivezeš loď do Kaupangu a poté se vydáš dál na západ, abys zpravil i další kraje o tom, co se přihodilo.“

Všichni přikývli, po chvíli je však opět zahalilo mlčení jako lehký sníh, který se snáší z temné oblohy. Sigurd prohrábl oheň. „Je tu ještě jedna věc, Hákone,“ pronesl jarl a jiskřičky veselí, které mu před chvílí tančily v očích, byly ty tam. „Musíš svou moc upevnit všemi způsoby. A rychle. Čím dříve se oženíš s Gróou, tím lépe.“

Sigurd už dříve sjednal tento sňatek, neboť jen tak mohl v nadcházející bitvě s Erikem získat podporu kraje zvaného Oppland. Jenže Hákon nenalezl ve své nastávající nevěstě žádné zalíbení a její způsoby shledal odpudivými. A co hůř, Gróa byla dcerou Ívara, samozvaného krále Opplandu, který v předvečer bitvy s Erikem zavraždil Hákonovu první lásku Aelfwin, již obětoval svým pohanským bohům války. I pouhá zmínka o Ívarovi a jeho dceři vzbuzovala v Hákonovi černý hněv, který dokázal potlačit jen s největším vypětím sil – a právě v této chvíli začal kotel jeho hněvu přetékat.

Sigurd to neomylně rozpoznal a pozdvihl paži na znamení smíru. „Rozumím bolesti, kterou vidím ve tvé tváři, Hákone. Dal jsi však své slovo: sňatek s Gróou je cena, kterou musíš zaplatit za to, že se staneš králem.“

„Nevíš nic o mé bolesti, Sigurde,“ odsekl Hákon a odvrátil zrak, dokud neopanoval svou zlost. Potom opět pohlédl na jarly. „Zapomínáte, že si ji nemohu vzít, dokud sem z říše Anglů nepřiplují kněží, aby ji pokřtili. I to bylo součástí oné dohody.“

„Jenže na to nám nemusí zbýt dost času,“ zachraptěl Tore. „Hleď tu svatbu odbýt co nejdřív, jinak si stěží uchováme hlavu na krku.“

Hákon povstal a změřil si všechny přítomné ledovým pohledem. „Nic se neobávej, Tore. Sňatek se uskuteční.“ A odešel pryč od ohně, jinak by mohl pronést něco, čeho by pak litoval.

Jak Hákon rázoval tábořem, zahlédl zajatce z bitvy s Erikem. Podařilo se jim zajmout na padesát mužů včetně Hákonova bratra. Pouhé čtyři dny uplynuly od chvíle, kdy Erik seděl na svém válečném oři oděn do báječné zbroje a blýskavé přilbice, v rukou třímal svou obávanou sekeru a na jeho pokyn se pustilo do boje víc než tisíc mužů. Nyní se pod bedlivým dohledem Hákonových válečníků šoural jen v potrhané košili a kalhotách sem a tam mezi přeživšími, celý zbitý a zkrvavený. Zbroj mu strhli z těla, sekeru sebrali a vojsko pobili. Hákon k němu zamířil.

„Měl jsi mě zabít, bratře, když ti bohové dopřáli tu příležitost,“ křikl Erik, jakmile Hákon dospěl na doslech. „Nebudeš mít ode mě pokoj, dokud nedosáhnu své pomsty.“

Hákon pohlédl do jeho šedozelených očí. „Tvé výhrůžky nenaruší můj klidný spánek, Eriku. Naopak, spočinu s pokojem právě proto, že jsem ušetřil tvůj život. Říkám ti ale, že milost jsi dostal pouze jednou. Jestli se vrátíš do této země, propadneš hrdlem.“

Erik vystrčil bradu, porostlou zašpiněným zrzavým vousem. „Říkám ti, že se vrátím, Hákone. Tato říše patří mně!“

„Náš otec ti ji dal, abys jí vládl! Neměl jsi právo ji drancovat a užívat pro svou potěchu jako nevěstku. Nejednal jsi jako král, ale jako otrokář. Proto tu teď stojíš přede mnou jako zajatec.“

V té chvíli Erika přemohla zloba i vědomí pokoření a plivl svému mladšímu bratrovi do tváře. Jeho čin nebyl prozíravý, neboť v Hákonově nitru stále plál hněv vyvolaný slovy jarla Sigurda a Toreho. Mladý král se od svého bratra odvrátil a otřel si tvář rukávem.

„Jen utíkej, bratře,“ poškleboval se Erik. „Nemáš dost odvahy –“

Hákon se otočil jako na obrtlíku a vši silou udeřil Erika pěstí do žaludku. Jeho rána byla opravdu mocná, protože Erikovi vyrazila vzduch z plic. Bývalý král klesl na kolena a lapal po dechu. Než se vzpamatoval, udeřil jej Hákon ještě jednou, tentokrát do tváře. Erikova hlava odskočila vzad a mohutný válečník padl bez ducha na zem. Z rozbitého nosu mu prýštila krev. Hákon se hněvem celý chvěl a na poraženého bratra plivl. Erikovi zajatí válečníci sklíčeně sklopili zrak.

2

Lod se neochotně sunula kupředu. „Jako bychom se plavili do samotného Niflheimu!“ zavrčel Egil.

Niflheim byl v představách Severanů světem temnoty a mlhy, kde vládne bohyně Hel nad těmi, kdo sešli ze světa beze cti válečníků; přebývá tam i zlovlný had Nídhöggr, který hryže kořeny Yggdrasilu, Stromu světů. Hákon se proto při Egilových slovech raději pokřižoval a ostražitě hleděl do šedé nicoty, která je obklopovala. Kolem trupu *Draka* vířily husté chomáče vodou napité mlhy, jež zakrývala zemi, k níž se blížili, a rosila prkna paluby všudypřítomnou vlhkostí. Slané krůpěje kanuly z vousů i vlasů válečníků u vesel i ze zubů dračí hlavy na přídi. Vítr nefoukal, proto odevšad doléhal sbor nesčetných zvuků, které sužovaly Hákonova ducha: pleskání vesel o vodní hladinu, skřípění planěk, pokrývajících lodní boky, i křik neviditelných racků. Byla zima, ale Hákona trápila zlá předtucha, takže chlad nevnímal. Pod zbrojí na zádech mu perlil pot.

Mlha se přivalila už předchozí noci, když tábořili v chladu bez ohně přímo na lodi, v zátočině blízkého ostrůvku, kde se mohli ukrýt před slídíivými očima Ragnvaldových zvědů. Hákonovi rádci mladého krále nabádali, aby s další cestou počkal, dokud se šerý příkrov nezvedne. „Mlha je zlé znamení a ukrývají se v ní četná nebezpečí,“ varovali jej. „Každý ví, že v mlhách se plíží různá strašidla a zlí duchové. Loď snadno najede na nespátrnou skálu a pod hladinou vody často číhají trollové.“ Hákon se mlhy rovněž obával, cestou na jih si však všiml nepřátelských zvědů a tušil, že Ragnvald už o nich ví.

Pokud budou nyní váhat, dopřejí mu čas na přípravu. A mlha – ať jim nahání sebevíc strachu – skryje jejich lodě před zvidavými zraky. Proto se rozhodl vyplout.

Nyní se snažil prohlédnout vzdouvající se mlžná mračna a snažně doufal, že se nemýlil. Lodě pluly jedna za druhou v čele s *Drakem*, na

jehož přídi stál Hákonův synovec Gudród, který naslouchal, vyhlížel vpřed a posunky ukazoval veslovodovi, kam má loď stočit. On i Trygvi v tomto kraji vyrostli a dobře jej znali. Ostatní langskipy je následovaly v co nejtěsnější blízkosti, ale Hákon i tak sotva rozeznal jejich obrysy. V každém z nich se plavil jen nezbytný počet mužů, lodě však zatěžovali i ranění a zajatci z Erikova vojska.

Gudród zvedl obě paže. *Vesla vzhůru!* Pohlédl doprava, kde se mezi cáry mlhy občas zjevovalo skalnaté pobřeží. Potom náhle ukázal tím směrem. Egil ze všech sil zatáhl za kormidelní veslo. Muži na levoboku i pravoboku se jako na povel opět opřeli do vesel, avšak protichůdným směrem, takže se příď *Draka* prudce stočila a loď klouzala vlnami ke břehu. Ostatní plavidla ji následovala.

Hákon přešel na příď a snažil se proniknout pohledem mlhu. V ruce svíral svůj meč jménem Pojídač kamene. Mezi oblaky mlhy vyhlédl kousek rovného písčitého pobřeží, a když připluli blíž, spatřili, že dospěli do zálivu tvořeného dvěma zalesněnými výběžky pevniny. Nikde nebyl patrný žádný pohyb.

Příď *Draka* se zakousla do písku a loď znehybněla. Hákon a většina jeho mužů rychle vyskákali na mělčinu a přeběhli na suchou zem, kde se chránili štítovou hradbou. Egil šel s nimi.

„Kudy, Gudróde?“ zašeptal Hákon.

Gudród počkal, až se k nim připojí bojovníci z ostatních lodí, a potom ukázal špicí meče do šedavého přítmí. „Na sever. Tam je stezka, po ní se můžeme vydat. Vede přes tyto lesy, které musíme překonat, a dospějeme po ní až ke Kaupangu; přijdeme z vnitrozemí, nikoli od moře, kde nás budou čekat.“

Hákon neviděl žádný les, jen mlhu. Pokřižoval se a přitáhl si pláště těsněji kolem ramen krytých zbrojí.

Když byly všechny lodě vytažené na břeh, dalo se vojsko na pochod do vnitrozemí. Padesát mužů zůstalo na místě, aby střežili lodě i zajatce. Hákon se svými bojovníky ušli asi dvě stě kroků, když narazili na okraj lesa. Hákon zastavil postup a rychle zaklekl do krytu za štít. Chvilí zůstal bez

hnutí, protože očekával, že ze stínů mezi stromy začnou co nevidět létat šípy. Nic se však nestalo. Pokynul svým mužům a dali se opět na pochod.

Snad se i vylodili nepovšimnutí, po chvíli v lese měl však Hákon pocit, že o nich musí vědět už celý kraj. Vojsko na pochodu totiž vydává hluk, který je slyšet dál, než by se válečníkům líbilo. Lesní půdu pokrývala vrstva vlhkého jehličí, jenže pod nohama mužů praskaly větévky, jejich opasky vrzaly a kovové části zbroje chrastily. Hákon chápal, že vojsko se nemůže ubírat vpřed neslyšně jako procesí duchů, na klidu mu to však nepřidalo. Málem na každém kroku očekával, že se před nimi objeví řady Ragnvaldova vojska, nebo je jeho muži napadnou ze zálohy; zatím se však střetávali jen se stíny a zlověstně vyhlížejícími pahýly větví, nebo lesními zvířaty, která před nimi prchala do hlubin hvozdů.

Pokračovali v pochodu do vnitrozemí. Mlha zřídla a cesta vedla do úzké průrvy mezi dvěma kopci, porostlými stromy. Hákon zkoumal kraj, který před nimi ležel. Kdyby se Ragnvald chystal k obraně, nemohl by nalézt lepší místo.

Gudród počkal, až k němu Hákon dojde, a ukázal doprava. „Kaupang leží za tímto kopcem, na nějaké dva dostřely luku.“

„A Skíringssalr?“

„Přímo před námi, asi tisíc kroků.“

„Mějte se na pozoru,“ zasykl Hákon směrem ke svému obrovskému příteli Tóralfovi, který mu byl nejbliž. „Varuj ostatní, že už jsme blízko a můžeme se ledasčeho nadít.“

Tóralf přikývl a vzdálil se, aby splnil Hákonův pokyn.

Útok, který očekávali, však nakonec nepřišel. Namísto něj se před nimi rozprostřel otevřený kraj, klesající do mírného údolí, kterým si razila cestu řeka, jejíž tok halily cáry mlhy. O kus dál po Hákonově pravici se vlévala do mořské zátoky. Na kamenité výspě na protilehlém břehu říčky se tyčil Skíringssalr... či spíš to, co z něj zbylo.

Velkolepou síň i všechny budovy, které ji obklopovaly, někdo vydal plamenům. Hákon přehlédl ten obraz zkázy a utrousil kletbu. I když tu sám nikdy nepobýval, u srdce jej bodl nebývalý pocit ztráty. Tuto síň přece postavil jeho děd a žili tu jeho bratři Olaf a Björn. Právě zde byl vychován